

Preek van 18 februari 2018 **Steven Barberien**
NATUURKRACHT

Ontzagwekkend is de natuur in haar schoonheid en kracht! Niemand van ons zal dat durven ontkennen. Enkele weken geleden stonden we nog stil bij de verwoestende kracht van water, bij de herdenking van de watersnood van 1953. Water is onmisbaar maar ook bedreigend. De woestijn daarentegen is een onherbergzaam gebied zonder water en toch is dat de plek waar Jezus krachten opdoet om aan zijn zending te beginnen. Zowel goed als kwaad zit verscholen in water, in de woestijn, in de natuur én dus ook in de mens!

Deze 40-dagentijd is een moment om stil te staan bij deze dualiteit, die we in alles en allen kunnen herkennen; ook in onszelf. Tussen het goede willen en het goede doen zit nogal wat ruimte. We worden constant beproefd om verkeerde wegen te gaan. Maar hoe we ook falen door onmacht en zelfs onwil, er is bij God altijd vergeving te vinden! De regenboog die God aan de hemel plaatste, is een blijvende herinnering, een symbool voor de verbondenheid van hemel en aarde. God wil de mens 'redden' uit zijn eigen tekorten en schenkt dus vergeving waar er oprecht berouw is. Er moet bekering en geloof zijn wil het Rijk Gods doorbreken in ons bestaan.

Op weg naar Pasen zullen we meermaals stilstaan bij de genade van ons doopsel om dan in de paasnacht onze doopgeloften te hernieuwen. Ons doopsel, onze doorgang door dat doopwater, was voor ons een herboren worden tot kind van God.

Natuurlijk weten we dat het leven naar Gods wil en wet niet eenvoudig is! We worden al te gemakkelijk overspoeld en meegesleurd door een stroom van negativiteit om ons heen. Als christen staande blijven in deze tijd van secularisatie en ontkerkelijking is een ware uitdaging. Dat kan ons afschrikken en sommigen zelfs ontmoedigen maar schrijft Petrus niet in zijn brief over die enkelen in de Ark die toch behouden bleven?

We mogen de hoop niet laten varen. De kracht van de verrijzenis is sterker dan dood of ontmoediging die verlamt.

Als christenen komt het er nu op aan vanuit ons geloof midden in het leven te staan, tussen alle mensen..., als een zichtbare verbinding van God met de mensen...

In die zin zijn wij zelf de regenboog die de aarde met de hemel verbindt...

En de kracht die schuilgaat in die verbondenheid is even ontzagwekkend en krachtig als de natuur...